దిబెట్

"నీకింత జెలసీ కూడదుసుమా" అంటారు మా ఆయన అప్పుడప్పుడు. నన్ను దేవుడే అలా పుట్టించినప్పుడు, అది నా తప్పుకాదు. ఆడది అసూయనీ, మొగాడు మొండి తనాన్నీ పట్టుకొని పుడతారు అమ్మ కడుపులోంచి. దేవు డిచ్చిన గుణం కాదనడానికి మన మెంతవాళ్ళం!

మేమా యింట్లో దిగిన్నాడే నూరో తప్పు చేసేసింది మా యింటావిడ. అసలు ఆవిడని చూడగానే ఎందుకో తెలీకుండానే ప్రిజుడిస్ అయిపోయేను. నాకు అసహ్యం అయినవి కొన్ని ఆవిడలో వుండడమే కారణం కావచ్చు. నలభై దాటినా జుట్టు నెరవని వాళ్ళంటే నాకు అసహ్యం. కుక్కని కూతురిలా చూసే వాళ్ళన్నా నాకు అసహ్యమే. ఈ రెండు పాపాలూ ఆవిడ చేసింది.

ఆవిడ యిల్లు ఏమాత్రం బాగుండకపోయినా మేము పేవ్‌మెంటుమీద కాపరం చేసేవాళ్ళం కాని ఆ యింట్లో దిగేవాళ్ళం కాము. అప్పటికే మేము ఆ వూరొచ్చి ఆరు వారాలు దాటింది. ఈ ఆరువారాలూ టి. బి. లోనే మకాం. ఈ ఆరువారాలూ తిరిగిన వీధి తిరక్కుండా, అడిగినవాళ్ళని అడక్కుండా అందర్నీ యిళ్ళగురించి అడిగేం. ఆ వూళ్ళో

మహాత్ములూ, మహర్షులూ వుంటే వుండొచ్చు కాని ఇళ్లు మాత్రం లేవు. ఉన్నా బాగులేవు. బాగున్నవాటి అద్దె మావారి జీతంలో సగంపైన. అంత అద్దెపెట్టి దిగితే, నెల పొడుగునా ఆ యింటి యిటికలు పీక్కొని తినాల్సిందే.

"పోనీ నువ్వు పిల్లల్తో కొన్నా..." ఆయన అనబోయిన మాటలు నేను పూర్తి చేసుకోగలను.

కాని వంటరిగా వదిలి ఎన్నాళ్లుండడం! బెంగ, భయం నాగురించి కాదు. "పొయ్యి మీదున్న కూరనీ, పొరుగూర్లో వున్న పెనిమిటినీ ఒకకంట కనిపెట్టాలమ్మా. చిన్నదానివి, నీకు తెలీదు" అంటూవుండేది మా పొరుగావిడ.

అంచేత ఆవిడ యిల్లు చూడగానే ఆవిడనీ, ఆవిడ కుక్కనీ ప్రేమించడానికే నిశ్చయించుకున్నాం. కాని నాకా నిశ్చయాన్ని ఆవిడ నిశ్చలంగా వుంచలేక పోయింది. ఆవిడ సన్నగా, నాజూగ్గా, మంచి 'గ్రేస్‌ఫుల్'గా వుంటుంది. ఆవిడని ముందునుండి చూస్తేతప్ప ఆవిడ వయసు తెలుసుకోలేరు. ముప్పైదాటిన ఆడవాళ్ళకి మంచి ఫిగర్ వుంటే నా కెందుకో పరమ చిరాకు. ఆవిడ నడక నాలుగు మల్లెల ఎత్తు. తెలుగే మాట్లాడినా ఇంగ్లీషులా మాట్లాడుతుంది. ముప్పై దాటిన తర్వాత ముద్దులు గుడిచే ఆడదాన్ని చూస్తే, నాకు ఓర్పు పోతుంది. నాకంటె అందంగా ఉంటుందని ఒప్పుకోడానికి నేనేం బాధపడను. నాకంటె ఐశ్వర్యవంతురాలన్నా కూడా నాకేం విచారంలేదు.

కాని వాళ్ళింట్లో దిగిన్నాడే ఆవిడ నూరోతప్పు చేసే

సింది. "నీ కథలు మీా ఆయన రాసి..." మా ఆయన నాకంటె, యింకా చాలామందికంటే కూడా బాగా రాస్తారు. బొమ్మలు కూడా వేస్తారు. బొంగరాలాడతారు. మా చిన్నితో, అయితే నా కెప్పుడూ ఆయనంటే అసూయ లేదు, ఆపేక్ష తప్ప. కాని ఎవరైనా అలా అంటేమాత్రం, నేను కృష్ణదేవరాయల్ని కాను గనుక ఉరిశిక్ష వేయలేను కాని, వాళ్ళ పళ్ళన్నీ రాలగొట్టి, లెక్కపెట్టి వాళ్ళ చేతుల్లోనే పెట్టి పంపించెయ్యాలనుంటుంది.

ఆవిడ మాకు యిల్లు చూపిస్తూ "యీా బాత్ రూము మీాకూ, ఆ గేరేజ్‌లో అతనికీ" అంది. రెండో బాత్ రూం ఆవిడదిట. అప్పుడా గేరేజు తలుపులు వేసివుంటే అందులో కారుందనుకున్నాం. అందులో వున్నతను కారుడ్రైవరో, ఖూనీకోరో ఆవిడ చెప్పలేదు. నేను మాత్రం అతనెవరో బట్టలుకుట్టేవాడై ఉంటాడని నిశ్చయించేసుకున్నాను. బట్టలు కుట్టేవాడికి బాత్ రూమ్ యెందుకో! ఎందుకైతే నాకేం! ఎవరైతే నాకేం? అద్దె నూటయాభై.

కాస్త ఎక్కువే. కాని వాట్ ప్రైస్ కాపరం! ఇల్లు సదుపాయంగానే వుంది. ఆఫీసుకీ, ఆస్పత్రికి దగ్గరే. ఫర్వా లేదు.

ఆ మర్నాడు మేమా యింట్లో దిగుతున్నప్పుడు గేరేజ్ తలుపులు దగ్గరగా చేరవేసి వున్నాయి. లోపలనుండి తబ్లా, బుల్ బుల్ వినిపిస్తున్నాయి. గిరజాలు, లూజు పైజమాలతో నాటకాల సరుకు కాబోలు మహాప్రభో! తొందరగా యిల్లు మార్చెయ్యాలి.

మర్నాడు నిద్ర లేచేసరికి బాగా పొద్దెక్కిపోయింది. ఎండ వాలు తప్పింది. నిద్దర్లో తుళ్ళిపడినట్టు లేచేను.

ఎదురుగా కడిగిన ముత్యంలా నిల్చున్నాడు చిన్ని.

“ఎన్నిసార్లు చెప్పాలిరా వెధవా, నాన్నచేత నీళ్ళు పోయించుకోవద్దని!” ఒక్కటి వేసేను.

“బఁయ్” మన్నాడు వెధవ. తన చిన్నకొడుకుని నేను ఖూనీ చేసేస్తున్నానేమో నన్నంత గాబరాగా పరిగెత్తుకొచ్చేరు ఆయన.

అసలు విషయం: షెడ్డులో అతను చిన్నికి నీళ్ళు పోసేట్ట. అలా చిన్నితో ప్రారంభం అయిన అతని పరిచయం రాను రాను స్నేహంగా మారింది. అతను “ఎమ్మెస్సీ” చదువుతున్నాట్ట. హాస్టల్లో ఖాళీ లేక, వున్నా తనకి నచ్చక, యూనివర్సిటీకి దగ్గరగా వుందికదా అని యీ షెడ్డులో వుంటున్నాట్ట.

రాజేశ్వర్రావుకీ – షెడ్డులో స్టూడెంటు–నాకూ చాలా విషయాల్లో అభిప్రాయాలు ఒకటే. మా ‘యూనానిమిటి’ ఇంటావిడమీదా, ఆవిడ కుక్కమీదా వున్న అసహ్యంతో ప్రారంభం అయింది.

“మీ అయిదుగురికీ, నాకూ కలిపి ఒక బాత్రూమా! ఇంటావిడకీ, కుక్కకీ ఒకటా! ఈ అన్యాయానికి, అంతు వుందా!” అనేవాడు.

“వాళ్ళ కుక్కకి బాత్రూ ముంటే మనకేం! బెడ్

రూముంటే మనకేం!" సర్దిచెప్పేదాన్ని, కుక్కలకి బాత్రూములు, బెడ్ రూములు అనవసరం అనిపిస్తున్నా.

"పళ్ళు సలుపుతున్న పులిలా ఎలా వుంటుందో చూశారా!" అన్నా డొకనాడు.

"ఎవరు? ఆవిడా! కుక్కా!"

ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోతున్నట్టు నవ్వేడతను. అతను గమ్మత్తుగా నవ్వుతాడు. పసివాడి నవ్వులా ఉంటుంది అతని నవ్వు. మళ్ళీ మళ్ళీ నవ్వితే బాగుండు ననిపిస్తుంది.

"ఆవిడ కొడుకు అమెరికాలో వుంటున్నాట్ట" అని ఒకనాడూ—

"కూతురు రష్యాలో ఉందట, అల్లుడు చైనావాడుట" అని మరొకనాడూ—

"Advertisement"ని అడ్వర్ టిస్ మెంట్ అనాల్ట.

"సోమర్సెట్ మామ్ పెళ్ళాన్ని వదిలేసేట్ట."

"మీకు తెలీదా! ఆవిడ సవరం శాన్ ఫ్రాన్సిస్కో నుండి తెప్పించిందిట" అన్నాడొకనాడు.

ఇలా అతను రోజుకో కొత్త భోగట్టా మోసుకొచ్చేవాడు. కొన్నాళ్ళకి అతను మా యింట్లో మనిషైపోయేడు.

అతన్తో అంతగా పరిచయంకాని రోజుల్లో .... ఓనాడు అప్పు అడగడానికి వచ్చిన వాడిలా బిడియపడుతూ కూర్చున్నాడు.

"ఏం కావాలోయ్ !"

"ఏం అనుకోకపోతే ... కాస్త యీ గోరింటాకు రుబ్బించి పెడతారూ" అంటూ రుమాల్లోని గోరింటాకు నేలని పోసేడు.

"ఇది ఆషాఢమాసం కాదోయ్" అన్నాను నవ్వుతూ.

"అబ్బే, కాదులెండి" అంటూ వెళ్ళిపోయేడు.

తర్వాత అలాగే నాలుగైదుసార్లు గోరింటాకురుబ్బించి పట్టుకెళ్ళేడు. ఆ తర్వాత మూడు నాలుగుసార్లు కొబ్బరి పాలు తీయించి తీసుకెళ్లేడు.

మరోనాడు "ఒక ఎగ్ తెప్పించరూ మీ ప్యూన్ చేత" అన్నాడు.

"నీరసంగా వుంటోందా ?" అడిగేను.

"లేదులెండి" అంటూ వెళ్ళిపోయేడు.

నాలుగైదు వారాలు ఎగ్ తెప్పించి యిచ్చేను. ఎగ్ తెప్పించిన మర్నాడు మాత్రం మా బాత్‌రూం తెగకంపు కొట్టేది.

తర్వాత చాలారోజులు గడిచిపోయేయి. ఒకనాడు మా చిన్ని వాళ్ళ షెడ్డులో వుంటే పిలుద్దామని వెళ్ళేను. వాడు స్కూల్లో లేని టైములో షెడ్డులో వుండేవాడు. నేను అలా అతని షెడ్డుకి వెళ్ళడం అదే మొదటిసారి. లోపల చాలా నీట్‌గా వుంది. ఒకమూల టేబిల్‌పైన పెద్దఅద్దం—దాని

ముందు చాలారకాల బ్రష్‌లూ, దువ్వెనలూ, రంగు రంగుల తలనూనెలూ, షాంపూలు వున్నాయి. ఇంకో టేబిలు మీద పుస్తకాలన్నీ సర్ది వున్నాయి. పక్కనే ఒక ఫోటో వుంది. అందులో వున్న ఆడా, మగా ఆదిదంపతుల్లా వున్నారు.

"మీ పేరేంట్సా?" అన్నాను.

పట్టపగలు పిశాచం వెంబడించిన వాడిలా జడుసుకున్నాడు అతను.

"ఎవరిదోయ్ ఆ ఫోటో!" మళ్ళా అడిగేను.

"మా అక్కా, బావా" అని కాస్త ఆగి, పి యీజ్ హార్డ్‌లీ థర్టీ" అని కలిపేడు.

అక్క ముప్ఫై నిండకుండానే జుత్తు అంతా నెరసిపోయి ముసలి ముత్తయిదువలా అయిపోవడం చాలా అన్యాయం.

"పోనీ రంగు వేసుకోవచ్చునే" అన్నాను.

"మా బావకి తనొక మహర్షినని నమ్మకం. రంగు వేసుకోవడం మహాపాపం కింద చూస్తాడు. అందుకని తను వేసుకోడు. ఆవిడని వేసుకోనివ్వడు."

అప్పుడు చెప్పేడు తన గురించిన వివరాలన్నీ, వాళ్ళు తినగా పదిమందికి పెట్టగల ఆస్తి వుందిట. తనకే బెంగలు లేవుట. కాలేజీ కమిటీ ప్రెసిడెంటు వాళ్ళ నాన్నే కాబట్టి లెక్చరర్ పోస్టు తనకు రిజర్వు అయేవుందిట. రిజర్వు అయి

వున్న మేనరికం కూడా అతని కిష్టమేనట. "మా కుటుంబానికేం లోటులేదు. డసీజ్ అవర్ ఓన్లీ కర్స్" అంటూ తన జుట్టు చూపించేడు. వంకీలు తిరిగి అందంగావున్న జుత్తులో వెండి తీగెల్లా మెరిసిపోతున్నాయి నెరసిన వెంట్రుకలు. నూనె బాగా రాసి దువ్వితే అంతగా కన్పించవు. పట్టుమని పందొమ్మిదేళ్ళయినా లేని అతని బాధ, భయం నా కర్థం అయేయి.

అతనికి పండుజుట్టు అంటే పరమ అసహ్యంట. వాళ్ళ కుటుంబంలో నెరసినజుత్తు వారసత్వం. అంచేత ఆ వారసత్వపు హక్కునుండి బయటపడేందుకు ఎవరు ఏ వైద్యం చెప్పినా చేస్తున్నాట్ట. ఇదివరకు తను పట్టుకెళ్ళిన గోరింట ముద్దా, కొబ్బరిపాలూ, కోడిగుడ్లూ తత్సంబంధమేనట.

ఆ రోజుతో మే మిద్దరం యింకా సన్నిహితంగా అయిపోయేం. అతను నాతో ఏం చెప్పాలన్నా ఇదివరకులా బిడియ పడేవాడు కాడు. తీరిక దొరికినప్పుడల్లా జుత్తు దాని సంరక్షణ గురించే మాట్లాడేవాడు. అతని ఆత్రుతకి, భయానికి ఒక్కోసారి విసుగొచ్చేది. కాని ఎక్కువగా జాలే వేసేది.

"చూసేరు. మీకు తెలుసునో, తెలియదో, కానిమన శరీరంలోని ప్రతి అవయవానికి యేదో ఒకరకమైనఎక్సర్ సైజు వుంటుంది. ఏ ఎక్సర్ సైజు లేని భాగం కోడిరెక్కలా క్షీణించి పోతుంది. జుత్తుకి ఏఎక్సర్ సైజువుండదుకదూ, అందుకని దానికి ఏదైనా కనిపెట్టాలి. దూర దూరంగా పళ్లున్న దువ్వెనతో రోజూ మూడుపూటలా మాడుమండేలా దువ్వాలిట నిన్ననే ఎవరో అన్నారు. ఎందుకేనా మంచిది. మీరూ ఒక

టుంచండి" అంటూ ఒక దూరం పళ్ళదువ్వెన నా కిచ్చి ఒకటి తను పట్టుకెళ్ళేడు ఒకరోజు.

మర్నాడు "దువ్వాల్సింది దూరం పళ్ళదాన్తో కాదుట. దగ్గరపళ్ళదాన్తోటిట." అంటూ మరో దువ్వెన యిచ్చేడు.

ఆదివారం వస్తే పొద్దున్నే తలకి ఏదో ముద్ద పట్టించి, గంట తర్వాత తలంటుకునేవాడు.

తలంటుకి వంటాముదంలాంటి వస్తువు లేదుటండీ."

"ఈ కొత్తరకం షాంపూ చూసేరా? ఇందులో మందార కలిసిందట."

"జబ్ కుసుం రాసుకుంటే జన్మజన్మలకూ జుత్తు నెరవదట."

"గోరింటాకు గోళ్ళకంటె జుత్తుకే మంచిదిట."

"మా క్లాసులో ఓ అమ్మాయికి జుత్తుందండీ. పాదాల వరకూ వుంటుంది. ఏంలాభం? మొక్కజొన్నపొత్తు."

"మన ఇంటావిడ జుత్తు ఇంక నెరవదంటారా? షష్టి పూర్తికూడా నల్లజుత్తుతోనే చేసుకుంటుంది కాబోలు."

ఇలా రోజూ ఏవో వార్తలు, చిట్కాలు చెప్తూనే వుండేవాడు.

ఒకనాడు "మీకూడా జుత్తు నెరిసే సూచనలు కని పిస్తున్నాయండోయ్. నా మాట విని యిప్పటినుండి శ్రద్ధైనా

ప్రారంభించండి. 'ప్రివెన్షన్ యీజ్ బెటర్ దేన్ రెమెడీ' అని మీకు తెలుసా? నాదగ్గర 'హౌటు కీప్ యువర్ హైర్ ఎవర్ బ్లాక్' అన్న పుస్తకం మా వూర్లో వుండిపోయింది. ఈ సారి తెచ్చిస్తా నుండండి" అన్నాడు.

నా కెందుకో అతన్ని ఓడించాలనిపించింది. వెంటనే "ఎడంచెయ్యి వాటం. డైబటీసు తెల్లజుత్తు - యివన్నీ వారసత్వం వఁయ్యా, తప్పించడం మన తరంకాదు" అన్నాను. అన్నాక డిసపాయింటు అవుతాడేమోనని భయపడ్డాను. కాని కాలేదు. పైగా "చూడండి తల్లకిందులా తపస్సు చేసైనా సరే నా జుత్తు నెరవనివ్వను, ఇంక వారసత్వమంటారా? మా యింట్లో వున్నదే అది, మానాన్నకి నల్లజుత్తు వుండడం మా అమ్మకే తెలీదు," అన్నాడు.

"నీ తరం కాదోయ్, నీ యిష్టమొచ్చినంత పందెం."

"మీ యిష్టమొచ్చినంత పందెం."

తర్వాత కొన్నాళ్ళకి చదువు పూర్తయిపోయి వెళ్ళిపోయేడు అతను.

వెళ్ళిన కొత్తలో వారానికో ఉత్తరం రాసుకునే వాళ్ళం. కాని తర్వాత సంవత్సరానికోసారి న్యూయియర్ గ్రీటింగ్స్ పంపించే స్టేజికి వచ్చేసేం.

నాలుగేళ్ళక్రిందట తను ఐ. పి. ఎస్. కి సెలెక్టయినట్టు మాత్రం రాసేడు.

* * *

ఆవేళ బెజవాడ ప్లాట్‌ఫారం మీద ఏక్సిడెంటల్‌గా కనిపించేడు, టోపీతో సహా పూర్తి యూనిఫారంలో వున్నాడు. చూట్టూ ఎవరో ఆడా, మగా చాలామందున్నారు.

"హలో" పలకరించేను.

"మీరా.... పదండి. యిప్పుడే వచ్చేస్తాను." అంటూ ఎవరో ఆవిడ వెనక వెళ్ళిపోయేడు.

నేను రైలు ఎక్కాను.

అతను రాలేదు.

ఇంకో నిమిషంలో రైలు బయల్దేరుతుందనగా హడావిడిగా పరిగెత్తుకొచ్చేడు.

"ఆవిడ...." అడగబోయేను.

"అబ్బే, మా బాస్ వైఫ్. మా ఉద్యోగంలో మాకు బాస్ భార్య, ఖూనీకోరువీళ్ళే ముఖ్యం, అన్నట్టు చిన్ని ఎలా ఉన్నాడు! ఏం చదువుతున్నాడు! మీ ఆయన ఎలా వున్నారు! "ఏమంటున్నారు! బుజ్జి కాలేజీలో చేరిందా!" అంటూ హడావిడిగా అడిగేస్తున్నాడు.

రైలు బైల్దేరుతోంది.

చటుక్కున మా పందెం గుర్తొచ్చింది నాకు. అతని తలవేపు చూసేను. టోపీ కప్పని జుత్తు చాలా నల్లగావుంది. రంగు వేస్తున్నాడా?

"పందెం నువ్వే గెలిచేవే! ఎంత!" అడిగేను.

అతనికి మా పందెం హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చింది.

చిన్నప్పటి ఆట గుర్తొచ్చినట్టు నవ్వేడు, రైలు కదిలింది.

"పందెం ఎంత ? పెళ్ళికివస్తే చాలా?" అన్నాను.

"థేంక్యూ !" అంటూ తమాషాగా బౌ చేస్తూ టోపీ తీసేడు.

ఉన్న నాలుగు వెంట్రుకలూ నల్లగానే వున్నాయి.

— o —